

– Μπες μέσα,
γουρουνάκι...

εκφραστικό, που και τον άγιο Αντώνιο μπορούσε να σκανδαλίσει. Θεέ μου! Τι χαμόγελο ήταν εκείνο! Μόνον σ' αγγέλου χείλη μπορούσε ν' ανθίσει. Και ήταν άγγελος. Εκείνη με το περπάτημα το ελαφρό, το απαλό, το βελουδένιο...

»Μπήκε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι.

– Πάει απ' εδώ, είπα, για να μου δώση καιρό να της μιλήσω. Και, πριν να καλοσυλλογισθώ τα κατάλληλα λόγια με τα οποία θα την εσκλάβωνα, την βλέπω να στέκεται μπρος σ' ένα όμορφο σπίτι.

– Δεσποινίς! ψιθυρίζω...

– Petit cochon! entrez donc! [Σ.τ.Σ.: μπες μέσα, γουρουνάκι!]

»Γύρισα ταραγμένος. Ένα κόκκινο φανάρι επάνω από την πόρτα και στο πλάι κάτι γράμματα χτυπητά:
Pension Henriette!»

Περίδρομος, 1911

Στ' απόκρυφα «μοδιστράδικα»

(όπου οι κυρίες πηγαίνουν να «ντυθούν» και γδύνονται)

*Κάποια κυρά της εποχής, Κατίνα Φραντζεσκάκη,
είχ' ένα μοδιστράδικο, Ελεσινίων 2,
οπού εμάθαινε σ' αυτό καθένα μοδιστράκι
μα τέλος αποδείχθηκε διαφθοράς σχολείου.*

*Είχε λοιπόν συνήθεια τούτ' η κυρά Κατίνα
την κάθε της πελάτιδα, κάθε μαθήτριά φάνα
να παραδίδη στις ορμάς παντοειδών κυριών
κι' όλο το εργοστάσιον ήταν διαφθορείον.*

*Εκεί το Τμήμα των Ηθών μ' έρευνες φοβερές,
έπιασε τρεις μαθήτρες της καθώς και δυο κυρές
πον στο επάνω πάτωμα δεν ράβαν καμμιά φούστα τους
μα καβαλιέρους είχανε κι' έκανανε τα γούστα τους.*

*Έτσι λοιπόν κι' αυτές λεφτά εβγάναν μ' ευκολία,
μα την Κατίνα πήγανε εις την Εισαγγελία,
γιατί αυτή, δασκάλα, εντέχνως παρεπλάνει
και οδηγούσε κάθε μια τα μάτια της να βγάνη.*

Παπαρούνα, 1933

«Ήξαιρα ως τα τώρα τα μοδιστράδικα τα κοινά, αυτά που διαφθείρουν τα φτωχά κορίτσια που δουλεύουν σ' αυτά, με τον κλασικόν τρόπον των χυδαίων εκμεταλλευτών: Τους δίνουν γραμμή προκαταβολές κ' ύστερα όταν το ποσόν μαζεύεται, αρχίζουν οι πίεςεις. Και τότε παρουσιάζεται ο “προστάτης” που δέχεται να πληρώση με ωρισμένα ανταλλάγματα. Κι' αυτό αρχίζει να γίνεται συνήθεια...

»Το μοδιστράδικο, όμως, που μου έλεγε η φίλη μου η Λόλα, πρέπει να ήταν εντελώς άλλο πράγμα...

– Εκεί γλεντά κανένας πολύ καλά. Πώς; Μα, παιδί μου, με τα μικρούλια, μου εξήγησε. Υπάρχουν κάτι μαθήτρες μια και μια... δια-

λεχτές, έξοχες... Το μοδιστράδικο είνε όπως το λέμε εμείς “ψεύτικο”. Σπανίως πηγαίνουν κύριοι. Πρέπει να είνε “μεγάλα παπιά” για να 'ρθουν. Το μοδιστράδικο είναι αποκλειστικά για κυρίες που το “βροντούν”...

»Αυτά μου έλεγε η Λόλα για το μοδιστράδικο, όπου “έρραβε”. Της κόλλησα ένα γενναίο ψέμα.

– Γράφω ένα βιβλίο, της εξομολογήθηκα, για τη ζωή της Αθήνας. Σκέπτομαι να σ' το αφιερώσω. Εσύ είσαι μια βασίλισσα της απόκρυφης ζωής της. Μονάχα που πρέπει να τα βλέπω όλα από κοντά. Πρέπει να με πας εκεί...

»Η Λόλα μού είπε ότι θα συνεννοηθή με την διευθύντρια προτού μ' απαντήση. Νόμιζα ότι ήθελε να το αποφύγη, αλλά φαίνεται ότι η ιδέα του βιβλίου τη σκανδάλιζε. Την άλλη μέρα μου τηλεφώνησε. Μπορούσαμε να πάμε!

***

»Το μοδιστράδικο βρισκόταν σε μια πάροδο της οδού Μητροπόλεως. Μια μικρούλα ως 15 χρονών ήρθε να μας ανοίξη. Ήταν προκλητικά ντυμένη. Ένα φορεματάκι πράσινο ήταν σφικτά εφαρμοσμένο επάνω της. Ζήτημα ήταν αν φορούσε ένα πουκαμισάκι από κάτω. Εκείνο που πρόσεξα αμέσως ήταν τα στήθη της. Φαινόταν όρθια. Δεν φορούσε σουτιέν. Περνώντας μέσα, δίχως να το θέλω, το χέρι μου εσύρθηκε επάνω των. Ένιωσα τον ζεστό παλμό τους και κατάλαβα πως από το φως τα χώριζε μόνο αυτό το κρεπ ντε σιν... Αρχίζαμε πολύ ερεθιστικά. Η μικρούλα

Το μοδιστράδικο ήταν ψεύτικο. Οι κυρίες δεν πήγαιναν εκεί για να ντυθούν, αλλά για να... γδυθούν!

χαμογελούσε μ' ένα χαμόγελο κάπως ξεδιάντροπο. Την έλεγαν Νίτσα. Ύστερα από λίγο η φωνούλα της κελαίδησε.

– Περάστε στο σαλόνι!

»Καθώς περνούσαμε στο διάδρομο, διέκρινα στο βάθος μια σκάλα.

– Εκεί απάνω είχε το γλέντι, μου ψιθύρισε η Λόλα. Αλλά αρχίζει από δω κάτω...

»Μια κυρία ώριμη ήλθε σε λίγο να μας χαιρετίσει. Ήταν σαν μια διευθύντρια αυστηρού παρθεναγωγείου. Έμαθε ότι λέγομαι Ιωαννίδης ή κάτι τέτοιο και ότι είμαι φίλος της Λόλας. Μετά τις τυπικές φράσεις, ρώτησε την πελάτιδά της:

– Θέλετε πρόβα;

– Ναι, να μου στείλετε το φόρεμά μου. Και την Νίτσα με την Κλειώ...

»Κάθισα στο ντιβάνι και περίμενα με πολύ περιέργεια. Η Λόλα έκοβε βόλτες. Ύστερα από λίγο μπήκαν μέσα δυο κοπέλλες. Η μια ήταν η μικρούλα που μας είχε ανοίξει. Η άλλη ήταν η Κλειώ, μια ντελικάτη μελαχροινή, γεμάτη φωτιά... Κρατούσε ένα φόρεμα άσπρο στο χέρι, με βαρύτιμες γούνες.

– Είναι έτοιμο, κυρία Λόλα, είπε με τρεμουλιαστή φωνή. Θα το προβάρετε;

»Η Λόλα τής έδειξε την πόρτα. Η Νίτσα έτρεξε και κλείδωσε.

– Ήθελα, είπε, να το δω απάνω σου, Κλειώ. Έχεις το ίδιο σώμα με μένα. Φόρεσέ το.

»Η κοπέλλα παραξενεύτηκε.

– Εδώ; ρώτησε, κυττάζοντας στα μάτια εμένα.

– Ναι... Έλα. Ο Αντρέας είναι δικός μας. Δεν είναι ξένος. Ο Αντρέας ήμουν εγώ.

»Δίχως να πη καμιά λέξη, η κοπέλλα στάθηκε μπρος στον καθρέφτη. Η Λόλα ήλθε και ξάπλωσε μαλακά στο ντιβάνι, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο μου. Και τότε άρχισε κάτι που δεν μπορούσα να το φαντασθώ... Η Νίτσα πλησίασε τη μεγάλη συνάδελφό της κι άρχισε, εκεί μπροστά μας, να την γδύνει. Της έλυσε πρώτα μια κορδέλλα που ήταν στον ώμο της. Το φόρεμα γλυστρίσε κι άφησε να φανή ένας ώμος λείος και μελαχροινός και μια ωμοπλάτη υπέροχη. Στον καθρέφτη μέσα, έβλεπα ότι είχε φανή και ένα μέρος του στήθους...

»Η Λόλα σφίχτηκε επάνω μου. Ασυναίσθητα άπλωσα το χέρι μου στο στήθος της... Σιγά σιγά

Η Νίτσα και η Κλειώ υποδέχονται τους πελάτες...

η Κλειώ γδυνόταν. Η Νίτσα με τα μάγουλα κατακόκκινα, με τα μάτια λάμποντα, ετραβούσε τώρα το φόρεμα προς τα κάτω. Η Κλειώ έμεινε με την κομπιναιζόν της. Η μια της μπρετέλλα είχε γλυστρήσει στο μπράτσο της. Έπειτα η Νίτσα τράβηξε απαλά και την άλλη. Η Κλειώ έμεινε γυμνή... Μονάχα οι κάλτσες της μένανε τεντωμένες ως ψηλά στους μηρούς της. Μέσα στον καθρέφτη έβλεπα ολόκληρο το κορμί της, τα στήθη της, που παιχνιδίζαν μέσα σε ροζ σκιές... την κοιλιά της. Α! ήταν γυναίκα που άξιζε αυτή! Ποτέ δεν είχα δη τόσο τέλειο σώμα.

»Ντρεπόταν να γυρίση προς το μέρος μας. Η αλήθεια είναι ότι δεν βρισκόμασταν και σε τόσο αθώα στάσι... Αυτή η θεοπάλαβη Λόλα είχε πάρη το χέρι μου και το είχε σπρώξει γλυκά κάτω από τις μεταξωτές δίπλες του κομπιναιζόν της. Κι' έτσι, σ' αυτή τη στάση, παρακολουθούσε το ξεγύμνωμα της Κλειώς.

– Για πλησίασε, Κλειώ... της είπε ύστερ' από λίγο η φίλη μου.

»Με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα, μ' ένα χαμόγελο στενοχωρημένο στο μελαχροινό της πρόσωπο, η κοπέλλα πλησίασε.

– Έχεις άραγε το ίδιο ακριβώς σώμα με μένα; Πώς θα δοκιμάσης το φόρεμά μου αν δεν το ξαίρω; Έλα, καλέ, πλησίασε!...

»Η Κλειώ, σαν να έπαιρνε κάποια ξαφνική απόφασι που τη συλλογίζόταν από ώρα, ήλθε απότομα κοντά μας... Και τότε, εκεί, μπροστά στα μάτια μου, άρχισαν τα χάδια...

– Θέλω να πεισθώ αν έχης όμοιο κορμί με μένα... έλεγε τρέμοντας η Λόλα. Και τα χέρια της έτρεχαν επάνω στο κορμί της μελαχροινής κοπέλλας...

»Η Κλειώ σιγά σιγά έπαιρνε θάρρος... Σε μια στιγμή, είδα τα χέιλη τους να σμίγουν και άκουσα τρυφερά λόγια να γλυστρούν στη σιωπή, βελουδένια...

– Είμαστε όμοιες... δεν είμαστε; ρωτούσε η Λόλα...

»Η Κλειώ κουνούσε σιωπώντας το κεφάλι της. Τα μαλλιά τους μπερδεύονταν...

»Ήταν μια πρωτοφανής σκηνη αυτή, εγώ, ένας άντρας, να παρακολουθώ από τόσο κοντά το θέαμα αυτό. Και πλάι εκεί ήταν η Νίτσα, η μικρούλα που μας άνοιξε, που καθόταν ολοκόκκινη από ντροπή και διέγερσι και κοίταζε κάπως σαστισμένη...

»Σε λίγο άκουσα τη Λόλα να λέη:

– Είμαστε ίδιες; Τι λες; Έλα εδώ, Νίτσα, να δης και συ...

»Η μικρούλα είχε πλησιάσει. Οι δυο γυναίκες άρπαξαν τα χέρια της και... την έβαλαν στη μέση! Η Νίτσα άφινε να γίνη ό,τι έπρεπε να γίνη...

»Μετά από λίγο η Λόλα γδύθηκε τελείως, κι' ύστερα μαζί με

Η Κλειώ έμεινε με το κομπινεζόν της. Η μία της μπρετέλλα είχε γλυστρήσει στο μπράτσο της.

Η Λόλα: Θέλω να πεισθώ αν έχεις όμοιο κορμί μεμένα. Και τα χέρια της έτρεχαν στο κορμί της μελαχρινής κοπέλας...

την Κλειώ αγκαλιασμένες τράβηξαν προς μια διπλανή πόρτα και χάθηκαν...

»Το άσπρο φόρεμα με τις βαρύτιμες γούνες, το πρόσχημα για όλη αυτή τη σκηνή, περίμενε ξαπλωμένο προσεκτικά επάνω σε μια καρέκλα. Είπα της μικρούλας που είχε μείνη μόνη μαζί μου:

– Πού πάνε; Κι' έδειξα προς την πόρτα απ' όπου είχαν εξαφανισθή.

– Επάνω, μου είπε η Νίτσα και κοκκίνησε. Ίσως φωνάζουν και άλλες...

– Και άλλες;

– Ναι. Μαθήτριες...

– Μα είναι όλες... Δηλαδή κάνουν όλες έτσι;

»Η μικρούλα κούνησε το κεφάλι της.

– Και συ;

»Δεν απάντησε. Μου εξήγησε όμως αντί ν' απαντήσει...

– Στ' άλλα μοδιστράδικα πληρώνουν λίγα... 12, 15, 20 δραχμές... Οι πολύ-πολύ καλές παίρνουν πενήντα... Εδώ παίρνουμε όλες περισσότερο από 100 δραχμές... Η Κλειώ παίρνει 200... Όταν ήρθα, δεν ήξαιρα ακόμη. Με πήρε η Κλειώ κατά μέρος και μου είπε πως... έπρεπε ναφίσω τις κυρίες λιγάκι να με χαϊδεύουνε... Δεν ήταν κακό αυτό φυσικά... Κυρίες ήταν μια φορά... Δεν ήταν άντρες!

– Άντρες δεν έρχονται εδώ;

– Λίγοι. Μα σ' αυτούς πάνε οι τυχερές... Αυτοί κάνουν πολλά δώρα...

Εμένα όμως δε μ' αφήνουν.

– Γιατί;

– Δεν είμαι ακόμα μεγάλη. Πρέπει να γίνω 22 χρονών... Να είμαι ενήλικη... Όμως κι' έτσι... είναι καλά εδώ... Έχει κυρίες που ζητούν μόνο εμένα. Να, μια δεσποινίς, η... ζητάει μονάχα εμένα.. Πάμε μαζί επάνω...

– Απάνω τι γίνεται...

– Υπάρχουν ωραία σαλόνια... και...

»Εκείνη τη στιγμή η πόρτα απ' όπου είχαν φύγει η Κλειώ με τη Λόλα, μισάνοιξε...

– Νίτσα! Ακούστηκε μια φωνή. Δώσε μας το άσπρο το φόρεμα...

***

»Πέρασαν πέντε λεπτά... Ύστερα η Κλειώ, όμορφη όσο δεν μπορεί κανείς να φαντασθή, εμφανίστηκε μέσα στην άσπρη τουαλέττα... Τα μά-

τια της έλαμπαν, η φυσιογνωμία της ήταν γλυκά κουρασμένη, το βάδισμά της μαλακό...

– Είδες τι όμορφο φόρεμα; Με ρώτησε η Λόλα.

– Θαυμάσιο...

– Να μου το στείλετε, είπε στη Νίτσα. Φώναξε την κ. Αιμιλία.

»Η κ. Αιμιλία ήταν η διευθύντρια του ψεύτικου μοδιστράδικου...

– Να στείλετε το λογαριασμό μου στον Πέτρο.

»Πέτρος είναι ο ερωμένος της Λόλας. Ένας βιομήχανος. Μαδιέται από την ερωμένη του γενναία...

Η κ. Αιμιλία ψιθύρισε:

– Είναι και τα έξοδα της πρόβας... 500 δραχμές!

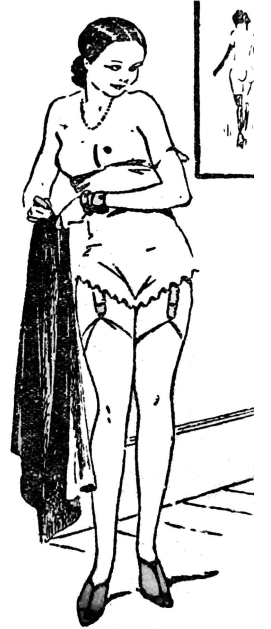
– Καλά, καλά... είπε η Λόλα. Βάλτε τα στο λογαριασμό. Ο Πέτρος θα τα πληρώσει όλα μαζί...

»Κατεβήκαμε στο δρόμο. Έκανα να φωνάξω ένα ταξί.

– Όχι... όχι, είπε η Λόλα. Πάμε ως εδώ στον κοσμηματοπώλη μου. Θα παραγγειλω ένα βραχιόλι για την Κλειώ.

Το βραχιόλι εστοίχιζε 700 δραχμές...»

Πειρασμός, 1922

– Έχω ωραίο σωματάκι, κύριε, είπε η Νίτσα.
– Το βλέπω... το βλέπω... είσαι κουκλάκι, απάντησε ο Ανδρέας.

Ηδονικό παραλήρημα

*Τον θέλω νάνε ωραίος
να είναι και ρωμαλέος*

«Παιχνιδιάρη, τρελλέ... Πόσα παιχνίδια ξέρεις, πόσο είσαι θερμός.

»Τα ξέρεις όλα. Με παίρνεις στην αγκαλιά σου και με κάνεις να γίνωμαι όλη φωτιά! Ξέρεις όλα τα μέρη του κορμιού μου, τα πειο ευαίσθητα! Ξέρεις που μ' αρέσουν τα φιλιά όταν δίδονται σιγαλά, απαλά, φευγαλέα. Ξέρεις πού πρέπει να μ' ερεθίσεις με την πνοή σου. Τα ξέρεις όλα, παιχνιδιάρη, αγαπητικέ μου.

»Ο λαϊμός μου είναι το πρώτο μέρος που δέχεται τας ορμητικαίς σου εφόδους. Τον φιλείς τόσο παράφορα. Μου τον έχεις γεμίσει σημάδια.

Καθώς τρυπώνεις το πρόσωπό σου, η πνοή σου με καίει, με τελειώνει. Σπαρταρώ στην αγκαλιά σου σαν το ψάρι. Τρέμω και γλυκολαχαρίζω. Μόλις μπορώ ν' ανοίξω το στόμα μου. Η φωνή μου σβύνει. Σου ψιθυρίζω, σου ζητώ έλεος, σου ζητώ να με λυπηθής, να με αφήσης:

– Γλυκέ μου, γλυκέ μου, σώνει πεια!

– Παιχνιδιάρη, τρελέ... με κάνεις να γίνωμαι όλη φωτιά.

